

Молодий комуніст

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Виходить з 3 грудня 1939 р.

Четвер, 18 вересня 1986 року

№ 112 (3775).

Ціна 2 коп.

ЗА МИРНУ ВІЧНІСТЬ

Заява доброї волі молодіжних організацій СВНМ (НДР), ВЛКСМ (СРСР), ССМ (ЧССР), які беруть участь у будівництві Криворізького гірничо-збагачувального комбінату окислених руд.

Заповітна мрія всього людства — мирна небо, натхненна творча праця. А для цього потрібен міцний мир — така змога часу і особисто кожного із нас.

Сьогодні людство стоїть перед небезпечкою, яку не можна порівняти ні з льодовиковим періодом, ні з потопами, ні з епідеміями чуми. Людина сама створила засіб, який може її знищити і лише вона здатна відвернути загибель цивілізації.

У зв'язку з проведенням Міжнародного дня миру в 1986 році члени молодіжних організацій СВНМ, ВЛКСМ, ССМ та члени їхніх старших товаришів і співробітників з 21 серпня по 18 вересня провели вахти ударної праці на честь Міжнародного дня миру.

Метою ініціативи було продовження традиції пролетарського інтернаціоналізму, внесення дієвого вкладу в зміцнення миру в усьому світі.

Ця ініціатива стала першим значним

спільним заходом у ході будівництва Криворізького гірничо-збагачувального комбінату окислених руд і співробітництва молодіжних організацій. Вона допомогла закласти основу тісного дружнього співробітництва СВНМ, ВЛКСМ, ССМ у спорудженні об'єкту інтеграції РЕВ.

Ми всіляко підтримуємо триєтпну програму СРСР, що передбачає повну ліквідацію зброї масового знищення до 2000 року. Першим кроком до роззброєння повинна стати заборона ядерних випробувань і суворий контроль над ними з тим, щоб повністю виключити удосконалення і створення нових видів ядерної зброї. Для здійснення цього необхідно, щоб США приєдналися до мораторію СРСР на заборону випробувань ядерної зброї.

Ми працюємо з молодечою енергією і творчістю, з готовністю досягати високих трудових успіхів, боремося за збереження миру і щастя народів. Наш девіз: «Від року миру — до віку миру, до мирної вічності».

Заяву прийнято на засіданні Інтернаціонального штабу будови.

ЗВІДКИ ОГНІВО ПОДВИГУ

Приємно чути і бачити, як ведуть пошук червоні слідопити. Золотими дитими називаємо їх ми, ветерани. Скільки імен досі невідомих полеглих героїв відкрили вони, скільки сімей тих звияжців тепер знають, де похований їх батько, брат, син! Та йасом діяльність пошуковців завульгується, або спрямовується лише в одному напрямі: школярі довідуються про

подвиги захисників Москви, учасників Сталінградської битви, тих, хто дійшов до Берліна, а часто бойових біографій визволителів нашого краю не знають. Скажімо, про історію бойових орденів людини, котра живе з ними в одному будинку, на одній вулиці, їм мало що відомо.

Болісно сприймаю я й те, що комітети комсомолу ще

керівники, а й колишні фронтовики, воїни, що повернулися з армійської служби, працівники військкоматів. Не для того лише, щоб поставити оцінку старшокласникам. А щоб одразу проаналізувати їх результати, порадити, підказати, спрямувати. Такий підхід має бути і впродовж всього навчального процесу, де паузи недопустимі.

Наш урок мужності треба проводити не сорок п'ять хвилин. Він — безперервний. Щоб допомогти пізнати молодій людині, де сила огнивого подвигу, героїзму, треба бути з нашими юними друзями нерозлучними, як з рідними. Тож пропонуємо ввести за правило: в кожній школі у розкладі має бути «Урок ветерана», «Урок фронтовика». І тоді не буде безсвітлості.

М. КАЛІХОВ,
ветеран Великої Вітчизняної війни.

ЯК ОДНА СІМ'Я

— так говорять про КМК тваринників молочно-варної ферми колгоспу імені Шевченка, де керівником відома в області молода доярка Раїса Хааста. Дружні тут доярки, телятниці, скотарі. Наймолодшим — Лідії Овденко, Раїсі Хаасті — за двадцять, найстаршим — Г. І. Марушко, В. С. Бондаренко, Р. Г. Дідушок — близько п'ятдесяти. Та різниця у віковій тут не відчувається. Взаємодопомога і взаємовиручка стали нормою життя. Це багато в чому визначає успіхи КМК.

Ім'я колективу занесене на районну Дошку пошани. КМК Р. Хаасті визнаний кращим в районі не раз. А особливо вагомими здобутки стали торік, коли ферма перейшла на роботу за єдиним нарядом із застосуванням коефіцієнта трудової участі. На загальних зборах колективу йде відверта, принципова розмова про резерви, ніщо важливіше не обговорюється, жодна цінна пропозиція не залишається без уваги.

А як радіють дівчата трудовому поповненню! Буває ще подекуди, приходить «новенька» на ферму, а їй часто довіряють малопродуктивну групу корів. А тут навпаки: розкажуть, покажуть, ознайомлять. І вже на другий день «новачок» фактично перестав ним бути. Так було і з комсомолкою Зіною Ромасенко, яка після закінчення школи прийшла сюди працювати. Повезло Зіні на подруг по роботі, інакше й не скажеш.

Ось кілька цифр — яскраве підтвердження усього сказаного вище. За вісім місяців року в середньому по фермі надано

2520 кілограмів молока на корову. Жирність продукції — 3,5 процента. Попереду в особистому соціалістичному змаганні керівник КМК — Раїса Хааста — 3400 кілограмів, на другому місці теж молода доярка — Тетяна Остроух (3300 кілограмів). Колективом уже перевиконано річний план по виробництву і продажу молока. Від ста корів тут одержали 90 телят.

Тон у роботі, як це і повинно бути в комсомольсько-молодіжному колективі, задає молодь. Але...

— Не уявляю наш КМК без старших тваринників, — говорить молода доярка Лідія Овденко. — Ми, молоді, по-доброму заздимо Ф. Ф. Жданюку, В. С. Бондаренку, Н. К. Кравченко, О. О. Мельнику. Їхній особистий приклад в роботі, поради просто неоціненні для молоді.

Девіз колективу — середнякам підтягнутись до рівня кращих. Так, так, середнякам, бо відстаючих тут немає.

Діяльність КМК не обмежується виробничими турботами. Дівчата часто разом і поза роботою: в бібліотеці, на репетиції в сільському клубі. Вечорами у клубі часто можна почути пісні у виконанні членів драмгуртка Віри Андреевої, Любові Котковець, Раїси Хаасті, завідувача фермою Любові Потапової.

Нині основна турбота КМК Р. Хаасті — добре підготуватися до зимовостійливого періоду утримання худоби. Завершується ремонт тваринницьких і побутових приміщень, заготівля кормів.

А. РИБАК,
громадський кореспондент «Молодого комуніста».
Новгородківський район.

ТВАРИННИЦТВО — УДАРНИЙ ФРОНТ

ПРИЙШОВ ЧАС ВИБИРАТИ

ЯКОСЬ учні старших класів прийшли до голови колгоспу і попросили довірити їм одну ферму для постійного догляду за тваринами. Хотіли спробувати все робити самі, щоб не була професія тваринника для них, сільських дітей, чимось малознайомим і далеким — так можна було зрозуміти візит школярів.

Це потім про навчально-виробничу бригаду Федорівської СШ писатимуть газети, навіть центральне телебачення розповідати

ме. А тоді перед головою колгоспу імені Боженка І. В. Кондратенком поставило питання: як краще відповісти на пропозицію школярів? Послати дітей працювати в старе брудне

училиш створили умови, максимально наближені до ідеальних.

Повністю реконструювали одне із старих приміщень. Механізували всі основні процеси — від

приміщення — можна завжди відбити бажання доглядати за тваринами. Не секрет, що умови праці на фермі не особливо привабливі. Реконструкція ж приміщення на рівні сучасних вимог потребує великих затрат, а господарство й так ледве зводить кінці з кінцями.

І все ж у колгоспі пішли саме цим шляхом. Господарство спеціалізується по виробництву свинини. І ця ділянка найбільше з-поміж інших лимає молодих робочих рук. Для роботи

роздачі кормів до вивезення гною. Від інших корпусів комплексу учнівський відрізняється ще й естетичним виглядом, рядом побутових зручностей. Після роботи учні можуть помитися, попити чаю в затишній кімнаті з м'якими меблями, подивитися телевізор. Є і клас для занять, де школярі оволодівають секретами майстерності, підбивають підсумки роботи. Тут перед ними виступають передові тваринники, діляться досвідом.

Із задоволенням йдуть

на ферму Федорівської школи. «Багато хто з нас не знав, що доглядати за тваринами так цікаво, — розповідає бригадир торішньої учнівської бригади Олена Бондаренко. — Навіть про атому забуваеш. Тут нікого не треба підганяти чи контролювати. Всі старіються працювати якнайкраще».

Але прийшов час вибрати самостійний шлях у житті, і з усіх випускників — членів виробничої бригади — на ферму... прийшов лише один. Чому ж так сталося? Адже, видно з усього, дітям подобається професія тваринника. З ним питанням я й звернувся до голови колгоспу І. В. Кондратенка. Ось що він розповів: «Ми показали учням, якою має бути сучасна ферма. І вони зрозуміли, що працювати тут нічим не гірше, ніж, наприклад, на заводі. Та працювати молодь хоче саме в таких приміщеннях. Умови ж роботи на інших фермах колгоспу ще відрізняються — в гірший бік — від тих, що створені в учнівському корпусі».

Тому вже цієї осені в колгоспі буде закінчено реконструкцію ще одного приміщення за новим проектом. Це для тих, хто прийде працювати на ферму по закінченні школи. Нині тут механізовано всі основні процеси догляду за свинюматками. Для поросят зроблено спеціальні електрообігрівачі, чого немає в старих приміщеннях. Вже тепер розроблено умови роботи випускників школи на цій фермі. Норми виробітку для них будуть тимчасово знижені, щоб легше було звикати, набувати досвіду.

У майбутньому в господарстві планують реконструювати всі 20 корпусів свинюкомплексу. Це сприятиме не тільки залученню молоді в тваринництво, а й закріпленню її на цій важливій ділянці і безперечно, підвищенню продуктивності праці.

Н. ХОМИЧ.
Колгосп імені Боженка,
Кіровоградський район.

Комсомолка Людмила Чупрун дев'ятий рік працює свинаркою в колгоспі імені Ілліча. Нині за нею закріплено 27 свинюматок великої білої породи. Від десяти до шістнадцяти, а то й більше поросят від кожної свинюматки одержує Людмила двічі або тричі на рік. Дбайливо доглядає за ними протягом 45 днів, а потім передає їх іншим тваринникам для дорощування.

Характерно, що за всі роки роботи Людмили в її групі не було жодного випадку загибелі поросят.

На знімку: Людмила ЧУПРУН.

Фото В. РУДЕНКА.
Гайворонський район.

ДВІЧІ НА ТИЖДЕНЬ — ЗА ВЕЧІРНІМ ГРАФІКОМ

© Роздуми перед зборами

ЗВІТНО-ВИБОРНІ збори. Перші звіти і вибори, що проходять після історичного XXVII з'їзду партії, з'їзду прискорення соціально-економічного розвитку країни, перебудови стилю роботи згідно вимог часу. І від того, який ми, комсомольські ватажки, задамо на цих зборах тон, як поведемо розмову, значною мірою залежатиме розуміння завдань і впевненість у досягненні мети спілчанами.

Нині нерідко звучить слово — перебудова. Якою, на мою думку, вона повинна бути в комсомолі? Не так давно у розмові з молодими механізаторами почув: «Вся бudo ламатися, житимемо по-новому, за новим розкладом». «А як?» — запитав я. Співбесідники знизали плечима. Довелося довго переконувати їх у тому, що не можемо ми, не маємо права перекреслювати набутого; навпаки, треба залишати все хороше, а від того, що заважає — звільнитися.

Вважаю, що починати нам треба із зборів. Зга-

дайте розповіді своїх батьків. Роблячи екскурс у минуле, вони обов'язково розкажуть вам, як дружно сходилися хлопці та дівчата на комсомольські збори, як кожен старався висловити свою думку, щоб комсомольські справи були кращими, вагомішими.

Переконаний: таку картину можна побачити і зараз в окремих комсомольських організаціях. Я пишу «в окремих», а не «в більшості», щоб примусити читача-комсомольця замислитися: а як у нас? Не секрет, що будуть і такі, які сумно похитають головою.

Зі мною погодяться комсомольські ватажки: часто нас обурює те, що ніколи не буває стопроцентною явка на збори. Більше того, їх нерідко переносять саме з цієї причини. А чому не йдуть на збори? Та тому, що вони нецікаві, шаблонні і виступають на них здебільшого «штатні» оратори. Розмова зводиться до одного: то того нам не дають, то в цьому відмовляють, то в іншому не йдуть назустріч.

А я думаю так: саме

звітно-виборні збори повинні стати своєрідним записом. Отож і вирішили на засіданні комітету комсомолу спробувати побудувати їх по-новому. Розробили спеціальну анкету і розповсюдили її на різ-

них комсомольських організацій колгоспу імені Телішевського Віктор Кабак справедливо зауважив: відповідальний комсомольський працівник повинен приїжджати в першину організацію в робочий час для того, щоб зустрітися і поговорити із молодими виробничниками. А для перевірки діловодства, контролю за сплатою членських внесків має бути обраний позаробочий час. І ось, згідно рішення бюро, райком комсомолу дає на тиждень працювати за вечірнім графіком. Це не тільки наблизить його працівників до первинної, а й до-

поможе вирішувати свої проблеми у райкомі комсомолу кожній молодій людині.

Перебудова в комсомолі, на мою думку, повинна починатися ще й з особистості комсомольського ватажка. Ні, не буде користуватися авторитетом секретар, який з кабінету тижнями не виходить, який, так би мовити, потонує у паперовій зашпалованості і за телефонним апаратом людини не бачить. Стараюсь таким не бути, та і є у кого вчитися. Взяти хоча б голову правління нашого господарства — Василя Семенича Бондаря. Шанують його у господарстві. Якщо треба — не поцураться сапу в руки взяти, і заштурвал комбайна сісти. Беру з голови приклад, і в гарячу для колгоспу пору року разом із досвідченими механізаторами та товаришами по Спільній живую, заготовляю корми. Таку ж позицію займають і згадуваний вже Віктор Кабак, і секретар комсомольської організації колгоспу імені Димитрова Віктор Бобов. А комсомольська активістка з колгоспу імені Леніна Таїсія Маринич (вона —

культпрацівник) у профспілкову відпустку доїть корів на фермі, телят доглядає.

Думаю, сьогодні, перш ніж говорити про роботу по-новому, необхідно кожному запитати себе: а що я, особисто, зроблю для цієї перебудови?..

Пишу ці рядки під час безпосередньої підготовки до звітно-виборних комсомольських зборів нашого колгоспу. До них залишаються лічені дні. Уже давно готова звітна доповідь. До мінімуму зведена кількість загальних слів, багато конкретик. Але ще і ще раз я повертаюсь до доповіді, осмислюю кожну думку, кожний написаний рядок. Чи несут в собі ці думки те, що необхідно робити завтра? Післязавтра? Протягом року? Чи стануть ці рядки поштовхом до нових цікавих задумів, завершених ініціатив?

Оце треба викреслити, отут дописати...

Доводить повинна запам'ятатися. Не красномовними гучними фразами, а аналізом, думками. І, зрештою, — стати поштовхом до дій.

О. ШВЕЦЬ,
секретар комітету комсомолу колгоспу «Аврора»,
Вільшанський район.

ЗВІТИ І ВИБОРИ В КОМСОМОЛІ

них виробничих ділянках. Кожен із дев'яти десятків молодих виробничників мав змогу висловити свої думки, пропозиції щодо поліпшення роботи комсомольської організації. Така «заочна» розмова допомогла правильно побудувати звітну доповідь, підказала, на чому необхідно заострити увагу.

Усім комсомольцям готують яскраві листівки-запрошення, в яких повідомлятиметься про те, що по закінченні зборів всі запрошуються на вечір відпочинку до музичної об'єднаності за чашкою чаю

мольської організації колгоспу імені Телішевського Віктор Кабак справедливо зауважив: відповідальний комсомольський працівник повинен приїжджати в першину організацію в робочий час для того, щоб зустрітися і поговорити із молодими виробничниками. А для перевірки діловодства, контролю за сплатою членських внесків має бути обраний позаробочий час. І ось, згідно рішення бюро, райком комсомолу дає на тиждень працювати за вечірнім графіком. Це не тільки наблизить його працівників до первинної, а й до-

Робота на Аджамському консервному заводі студентам-третьокурсникам історичного факультету Ніроградського педінституту Наді ШКВАРУК, Любі СІДЕНКО та Світлани МУЗИЧЕНКО припала до душі. Нерівництво заводу схвально відгукнувшись про цих роботящих дівчат.
Фото В. ВАСИЛЬКЕВИЧА.

НА ДОПОМОГУ БРАТНІЙ РЕСПУБЛІЦІ

КИЇВ, 10 вересня. (РАТАУ). Краща навчальна група малярів-штукатурів одного з найбільших у республіці Ровенського СПТУ № 1 у складі 30 чоловік вирушила сьогодні відбудовувати потерпілі від землетрусу об'єкти в Молдавській РСР. 300 вихованців будівельних професійно-технічних училищ з дев'яти областей України прибудуть у Кишинів для подання допомоги братній республіці.

— Бажання подати посильну допомогу у відбудові пошкоджених об'єктів, насамперед споруд технікумів, училищ і загальноосвітніх шкіл висловили колективи педагогів і учнів багатьох будівельних ПТУ України, — повідомив перший заступник Голови Держпрофосвіти УРСР В. С. Плехін. — Ми вирішили відібрати кращих, професійно підготовлених юнаків і дівчат, з керівниками Держпроф-

освіти Молдавської РСР погнали строки приїзду посланців України, а також склад загону. В братню республіку йдуть учні найпотрібніших будівельних спеціальностей — муляри, облицювальники-плиточники, маляри, штукатурки. Всі кандидатури затверджувались на комсомольських зборах училищ. До речі, звітно-виборні збори в первинних комсомольських організаціях від'їжджаючих навчальних груп пройдуть під час цієї відповідальної в їх житті практики.

Усі учні, яких направляють у Молдавську РСР, забезпечені необхідними комплектами інструментів, спеодягом. Вони горять бажанням разом з посланцями інших республік подати посильну допомогу молдавському народові, який швидко ліквідувати наслідки стихійного лиха.

НА КОНТРОЛІ ГАЗЕТИ

ВІДПИСАЛИСЯ

Бо погана дорога

«Мені часто доводиться відвідувати своїх дідуся й бабусю в Плетеніому Ташлику Маловісківського району. Найближча дорога сьогодні з Новоукраїнки — електропідземом Помічна — Знамянка до зупинки «Плетенний Ташлик», а далі до села треба йти пішки 5—6 кілометрів. Автобусний маршрут Новоукраїнка — Плетенний Ташлик кілька років тому скасували.

Пишу за дорученням жителів села Плетенний Ташлик, К. Заручна».

Скаргу ми надіслали в Новоукраїнку. Відповідь від начальника Новоукраїнського автотранспортного підприємства 10011 В. Я. Уманця не забарилась:

— Автобусний маршрут Новоукраїнка — Плетенний Ташлик справді скасовано в 1979 році через погану дорогу й ліквідацію двох населених пунктів — сіл Оситняжки й Анастасівки. Крім того село Плетенний Ташлик знаходиться в Маловісківському районі, й питання обслуговування цього села пасажирським транспортом повинно вирішуватись Маловісківським АТП-10038.

Така відповідь. Та мешканцям Плетеніому Ташлику від цього не легше. А що відповість нам на цю скаргу начальник Маловісківського АТП-10038?

ПОВЕРТАЮЧИСЬ

«Де бути до надрукованого спортивній вітрині?»

Читач нашої газети Н. Наброга запропонував (див. «Молодий комунар» за 8 травня ц. р.) встановити в Кіровограді спортивну вітрину в сквері біля магазину «Дитячий світ» в обласному центрі або на розі вулиць Леніна та Калініна. Йшлося про те, щоб там були матеріали (фотознімки передусім), які б висвітлювали сучасне спортивне життя.

Інші читачі також висловлювали свої пропозиції, вказували, де її можна встановити: «У сквері біля бібліотеки імені Гайдара», «там, де тисячі жителів міста йдуть до стадіону спортклубу «Зірка», «біля ДЮСШ обласного спортклубу».

Усних і письмових пропозицій читачів чимало.

«Де!» — не основна проблема. А чи буде вона, та спортивна вітрина, встановлена в сквері біля магазину «Дитячий світ», міським комсомолу досі не відповіли редакції. В розмові з головою міського спорткомітету А. С. Подольським ми з'ясували, що спорткомітет не має можливостей (коштів) для встановлення і оформлення спортивної вітрини.

Справді, хтось повинен зробити металеві конструкції, виготовити фотознімки, хтось має здійснити художнє оформлення, хтось постійно повинен готувати інформацію. Хто ж це? Кошти є в об'єднанні спортивних товариств, колективів фізкультури, спортклубах, культурно-спортивних комплексах,

ДЮСШ. Є й фотографи, художники, яким постійно роблять замовлення райкоми комсомолу (тільки не для пропаганди фізкультури і спорту серед молоді). Хто ж повинен об'єднати їх для однієї корисної справи? На нашу думку, такі міський спорткомітет, міським комсомолу, при сприянні і безпосередній участі обласного спорткомітету. А де встановити вітрину, нарешті, повинен вирішити головний архітектор міста.

Яка може бути вітрина? Орієнтири хоча б такі. У сквері на «Алеї спортивної слави» виставити портрети чемпіонів і рекордсменів, а на вітрині-фотовікні «На старті багаторічної ГПО», «Неділний день колективу фізкультури виробничого об'єднання «Друкарня», таблиця рекордів (з різних видів спорту), табличка результатів турнірів, що тільки-но закінчилися, розклад спартакіадних змагань «Сьогодні, завтра на стадіонах міста».

Редакція чекає компетентної відповіді на питання: Де буде встановлена спортивна вітрина? Коли?

ВІДМОВЧАЛИСЯ

ЛІТО КРАСНЕ МІНУЛО...

25 червня, 1 та 18 липня 1986 року. Ці дати вказують на час надходження до редакції трьох скарг.

У першій, від жителів села Злики Маловісківського району, йшла мова про бібліотеку при місцевому Будинку культури. Там працюють хороші люди, багато різних книг, але скористатися ними нема можливості, бо приміщення

для цього не пристосоване, захлаблене.

Молодь села Казавчин Гайворонського району невдоволена роботою свого сільського будинку культури.

Л. Повичай і Є. Карман з міста Помічної скаржилися на те, що танці на літньому майданчику будинку культури закінчуються не передбачалося, а

но від пастрою асфальто, який керує О. Коваленко.

Ці листи з проханнями розібратися в суті висловлених авторами претензій ми відправили у відповідні райкомі комсомолу, Добровісківського та Гайворонського райвиконкомів.

Минуло красне літце, вже осінь адамує у природі, та нічим нам порадувати скаржників — працівники культури згаданих районів досі в слові не обізвався.

У критичній замітці під таким заголовком («Молодий комунар» за 2 серпня ц. р.) йшлося про несприятливі умови для пра-

«ЯК У «ГАРЯЧОМУ ЦЕХУ»

ціпників прилавку магазину «Дитячий світ».

Редакція одержала відповідь від директора універсального торговельно-об'єднання «Кіровоград» М. В. Губарева:

— Адміністрація критично визнає правильно. Дійсно, працівники магазину працюють в тяжких умовах, подача конденційного повітря при будівництві не передбачалася, а

діюча нині система відкачування повітря з торговельних залів хоч і працює, та істотно не впливає на температурний режим у магазині. Побутові послуги працівників магазину будуть поліпшені згодом введенням нових технологічних потужностей.

На трасі бадьорості

Більше 387 тисяч спортсменів з 1386 колективів фізкультури взяли участь у масових стартах за програмою Всесоюзного тижня оздоровчого бігу і ходьби. Організовано, з максимальною кількістю учасників (по 3-8 тисяч) пройшли змагання в Доліньському, Новоукраїнському районах, де на старті вийшли хлібороби, школярі, кращі багатоборці ГПО, спортивні сім'ї. Нагороди переможцям тут вручали колишні фронтовики, ветерани спорту. В ході підготовки до Всесоюзного тижня прокладені нові траси оздоровчого бігу, обладнано «стежки здоров'я». Фізкультурні активісти провели з юнаками та дівчатами бесіди, пропагуючи нормативи і вимоги комплексу ГПО. Тож разом з досвідченими спортсменами в легкоатлетичних кроссах брали участь початківці, які записалися у спортивні секції.

А в Кіровограді після закінчення колективних підприємств, спортивних, навчальних закладах була агітаційно-пропагандистська група великої групи ентузіастів з Ленінського району міста, очолюваний денаном факультету фізвиховання педінституту В. С. Язловецьким. У її складі були кращі студенти-розрядники вузу, марафонці спортивної «Зірки» М. Колісниченко, В. Осуховський, володар спеціального призу «Молодий комунар» (минулорічний легкоатлетичний кросс на приз нашої газети) Олександр Бойко, спортивна сім'я В. М. Придана, члени клубів любителів бігу з багатьох колективів фізкультури, комсомольські та фізкультурні активісти. Серед тих, хто долав 15-кілометрову трасу Кіровоград — Велика Северинка (Кіровоградський район) була і голова райспорткомітету О. Долгополов.

У Великій Северинці легкоатлети поклали квіти до пам'ятника воїнам-визволителям, ознайомилися з бойовими біографіями Героїв Радянського Союзу Ф. І. Говорова, Г. О. Тарана, М. Ю. Литвинова — земляками северинців, котрі здійснили свій безприкладний подвиг на фронті Великої Вітчизняної війни. Відбулися також зустрічі з колишніми фронтовиками, місцевими спортсменами.

Наш кор.

11 вересня Центральне телебачення в спортивному огляді програми «Час» повідомило, що в басейні московського спорткомплексу «Олімпійський» під час стартів за програмою IX літньої Спартакіади народів СРСР в залпні на дистанції 200 метрів на спині виступив за двохразовим чемпіоном світу в Мадриді новосибірцем Ігорем Полянським другим фінішував юний Сергій Пальчиков з українського міста Кіровограда, відставши від прославленого рекордсмена світу всього на 0,51 секунди. І крупним планом було показано шалене і радісне обличчя 17-річного призера...

13-го увечері того ж дня ми подзвонили рідним Сергія по телефону. Трубку підняла Валентина Федорівна, його мати:

— Як почуття відчуває-

вулиці Полкова. — в СШ № 19. Пам'ятаю, як зараз, знехора Сергій виходив будильник на шосту годину ранку, щоб не спізнитися на заняття в басейні. І ні разу він не нарікав, що йому важко. Вчили, що вкрай втомлений приходив

на залізничному вокзалі, одразу ж після прибуття поїзда Москва — Кіровоград. Ми підійшли до схвилюваного і втомленого тренера С. Пальчикова — В. Манька:

— При підготовці до спартакіадних стартів проведено чотири навчально-тренувальних збори: у Ялті, Харкові, Дніпропетровську і останній — знову в Харкові. Програму і об'єм навантажень Сергій виконав повністю. І по швидкісних показниках ми надіялися на високий результат. 11 вересня в поперед-

вали такий виступ, він став рекордсменом підсумком легких випробувань. Радий, що зробив ще один крок до своєї мети — стати чемпіоном країни. В інтересах команди виступав і на дистанції 100 метрів на спині — показав сьомий результат, в попередньому запливі в комбінованій естафеті 4х100 метрів, тут свій етап пройшов третім...

І останнє, четверте інтерв'ю — його дає голова обирає ДСТ «Буревісник» М. Е. Фукс:

— Влітку одинадцять років Сергій гідно захищав

СПАРТАКІАДА НАРОДІВ СРСР

Екзамен — в «Олімпійському»

мої Радість і хвилювання, гордість, що син настирливо йде до мети, яку поставив перед собою. Тоді, в 1974 році, по обласному телебаченню у випуску «Спортивна Кіровоградщина» показали новозбудоване приміщення ДЮСШ облспорткомітету і 25-метровий басейн, розміщений в ньому. Сергію захоплено подивився на голубу доріжку басейну і попросив мене та батька, Михайла Федоровича (він працює столярем на виробничому об'єднанні «Друкомаш») записати його в групу плавання.

— А плавати на воді, — продовжувала В. Ф. Пальчикова під час зустрічі з нею вдома (вона працює бухгалтером на Кіровоградському заводі радіовиробів), — Сергію навчився ще в 3 роки, як ми всією сім'єю відпочивали на Чорноморському узбережжі. Коли сина ми привели перший раз в басейн, в січні 1975-го, Сергій відвідував ще підготовчу групу дитсадка № 42 в районі Новомиколаївки. Перші ази техніки плавання син вивчав в звичайній абонементній групі «Здоров'я» під керівництвом тренера Григорія Чернеги. Через місяць під час складання контрольних нормативів на Сергія звернув увагу тренер спеціалізованої групи з плавання Володимир Манько і запросив його в свою групу. З тих пір ось вже 11 років Сергій і його наставника зв'язують щоденні тренування і змагання. Вчився син спершу в середній школі № 3, потім, в зв'язку з переїздом сім'ї в мікрорайон

з тренувань, але не відмовлялися йому в його захопленості до плавання.

Риси зосередженості, цілеспрямованості, хорошої впертості йти до поставленої мети виховувалися в Сергія з дитинства. Важкі тренування не заважали Сергію вчитися в школі тільки на «4» і «5». Навчання — спорт додавав впевненості, заважало, вміння правильно розподілити час.

До Москви разом з тренером Володимиром Маньком виїхав і батько — не витримав, поїхав вболівати, підтримати сина...

Друге інтерв'ю відбулося в понеділок увечері

ньому запливі на 200 метрів на спині Сергій був другим, слідом за І. Полянським, з результатом 2 хвилини 08,87 секунди. Стартавав Сергій разом з Полянським, перші 50 метрів плив на рівні з ним, 100 метрів уже вигравав і до 175 метрів приблизно був на ліворукоса попередку. Але після цього запас швидкості в Полянського вищій (досвід більший — І. Полянський 19 років — на два роки старший від нашого земляка), рекордсмену світу вдалося на останньому відліку дистанції наздогнати Сергія і випередити його на 0,51 секунди з результатом 2 хвилини 03,47 секунди.

Третє інтерв'ю дає сам С. Пальчиков:

— Ми з тренером плану-

спортивні кольори нашого студентського товариства. На його шляху — перемоги у всесоюзних змаганнях на приз газет «Літературна правда», «Комсомольская правда», мотках СРСР-ГДР, Кубку «Дружба» соціалістичних країн, Кубку Європи (3 місця).

Попереду — підготовка до осіннього Кубка країни, дворічний цикл у складі олімпійської команди СРСР до Олімпійських ігор. Ми віримо в щасливу долю юного кіровоградця, студента першого курсу історичного факультету педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна.

В. ПЕРЕВЕРЗЕВ.

ЗУСТРІЧ ДЛЯ ВАС

Майстер спорту міжнародного класу Ревас Дзодзуашвілі:

«ПОГОДУ ПРОГНОЗУЮТЬ ХЛОПЧИКИ...»

Вони дуже різні. Ревас Дзодзуашвілі та Автанділ Чкуаселі, і в житті, і на футбольному полі (ще коли грали в тбіліському «Динамо»), що, втім, не заважає їм дружити. У всякому разі, в Кіровограді вони не розлучалися і на хвилину. А пояснює це, по-моєму, перш за все їхнє ставлення до Футболу.

Ми зустрілися в неділю на стадіоні «Піонер» (тут тривали ігри чемпіонату ЦР ДСТ «Буревісник») після важкої гри грузинських студентів з командою РРФСР. Тбіліські швидко заволоділи ініціативою й забили два голи, а потім, після нерезультативного одинадцятиметрового, так засмутилися, що дозволили супернику відкрити один м'яч. Але ж остаточну перемогу утримали. Всі п'ять годин гри Дзодзуашвілі був за воротами своєї команди. Він «вигнірився» кронами поле у довжину, сідав та підіймався з огорожі, робив десятиметрові ривки разом з гравцями. Одним словом, Дзодзуашвілі був там, на полі, разом зі своїми вихованцями. Здавалося, що після такого запалу він забуде про домовлену зустріч. Але відразу після фінального свистка Дзодзуашвілі підійшов до мене — він зовсім інший, спокійний та розсудливий.

ПРО Дзодзуашвілі усі знають багато. Майстер спорту міжнародного класу. У 1968—1976 роках він грав у тбіліському «Динамо», де за дев'ять сезонів провів 346 офіційних матчів (233 — у першості, 33 — в Кубку СРСР, 49 — за збірну та 31 — в міжнародних зустрічах клубу). Має чотири медалі всесоюзної першості. В його колекції також бронзова, з мюнхенської Олімпіади та «срібло» чемпіонату Європи 1972 року. У тому ж сезоні французький журнал «Екіп» призначив його до складу збірної континенту. Дзодзуашвілі додав тільки, що після завершення своєї

карьері гравця, він тренував команди майстрів «Торпедо» (Кутаїсі), «Локомотив» (Самтредіа), «Колхеті» (Поті). В останньому сезоні він очолював армійську команду Тбілісі, яка здобула Кубок СРСР 1986 року серед футбольних колективів Збройних Сил країни.

Автанділ Чкуаселі був у числі піонерів радянської футбольної збірної. У 1952 році він разом з Бобровим, Нетто, Трофімовим, Бесковим, Гогоберідзе виступав у першій для нашої команди Олімпіаді в Хельсінкі. Цей завзятий нападаючий грав за тбіліське «Динамо» з 1950 по 1959 рік, провівши 88 мат-

чів, в яких забив 29 м'ячів. До минулого сезону Автанділ Нойович очолював управління футболу Грузинської РСР, він також — завідувач кафедрою футболу Тбіліського державного інституту фізичної культури.

Розмову почав Дзодзуашвілі:

— Другий раз приїжджаю до Кіровограда, та все п'як не можу зіграти у вашому місті в футбол. Пригадую, як у липні 1968-го «Динамо» провело товариські матчі на Україні. Почали турне в Дніпропетровську, там — крупна перемога над «Дніпром» (4:1), а ось в Кіровограді довелось скрутно. Спочатку програвали, а потім все ж забили два голи у відповідь. Я сидів на лавці запасних — тоді ще дебютант команди. А на полі грали Месхі, Метревели, Датунашвілі, Котрикадзе, Сініца, Кутівадзе. Що не граєць — то і він! І ось другий візит до вашого міста, на цей раз в ролі старшого тренера студентської збірної Грузії. Тоді був ще молодий для футболу, а нині вже за четвертий десяток перевалило...

Ревас зітхнув, але Чкуаселі з веселим грузинським акцентом вступився за нього:

— Нічого, ти на біговій доріжці таку лезілку танцюєш під час матчів, аж заздрість бере.

Так непомітно перейшли ми до запиту про суті справи.

КОР.: Ревас Михайлович, зараз ваша команда серед лідерів?

Р. Д.: Так, ми добре стартували. Перемоги над збірними Москви (3:1), Азербайджану (1:0) та Російської Федерації (2:1) дають нам шанс пробитися до фіналу. Але вже тепер починаєш жаліти, що не було достатньо часу для більш ґрунтовної праці з цими хлопцями. Команду очолює перед від'їздом до Кіровограда. І все ж прямо на очах формується колектив.

КОР.: Мабуть, тому перед збірою ви й визначили мету — перше місце?

Р. Д.: Іншого заплановано не існувало, інакше не варто було б брати участі в турнірі. Та пайважливості зустрічі ще попередку.

КОР.: Гру футболістів Грузії не можливо сплутати з ніккою іншою

командою, чи є таємниця цього?

Р. Д.: Таємниця? Я б сказав інакше — різний підхід до справи. Часто помічав, наприклад, як тренери деяких футбольних шкіл наказують молодому гравцю робити на полі те, чого він... не вміє. Маю на увазі не повну реалізацію природного потенціалу футболіста. У нас, в Грузії, кажуть інакше: «Граї, як навчився». Якщо було б по-іншому, то футбольний світ, можливо, й не дізнався про Пайчадзе та Хурцилау, Кіпіані та Гуцаєва. Також кліматичні умови. Грузинські гравці цілий рік проводять на зелених полях, в той час, як інші команди гублять на цьому три-чотири місяці.

КОР.: Запитання до Автанділа Чкуаселі. Як завідувач кафедрою, ви добре знайомі з кожним студентом. Що можна сказати про перспективу цього складу команди?

А. Ч.: Нападаючого Гію Іліашвілі вже запросили до дублю «Динамо». Також піднімаються на полі захисник Юрій Алборов та півзахисник Давид Мануаров. Але основну увагу хочу зосередити на двох форвардах. Це — Георгій Дарчавашвілі та Юрій Чхадзе. Запам'ятайте ці прізвища — через два-три роки вони попи будуть гравцями тбіліського «Динамо»!

КОР.: Що можна сказати про сам турнір?

Р. Д.: Такі змагання, як фінал ЦР ДСТ «Буревісник», краще потрібні нашому футболу. Вони відкривають тренерам нових гравців, з якими, можливо, буде пов'язане майбутнє всього радянського футболу. Чемпіонат світу в Мексикі наповнив усіх нас оптимізмом, але й дові, що ми не навчилися поки що мобілізувати усі резерви для досягнення високих завдань. Тому перебудову футбольного господарства країни потрібно починати з дитячого, юнацького та молодіжного футболу. Ось і хочеться сказати — побільше таких всесоюзних турнірів. Від цього ми тільки вигратим.

КОР.: 16 жовтня кіровоградському футболу виповнюється 75 років.

Р. Д.: Хочу поздоровити усіх, хто причетний до цього ювілею.

А. Ч.: Йі побажати «Зірці» навчитися танцювати на футбольному полі справжню грузинську лезілку. А перемоги прийдуть — можете не сумніватися.

С. БОНДАРЕН.

Сьогодні в Кіровограді у вирішальному матчі фінальних змагань чемпіонату ЦР ДСТ «Буревісник» зустрічаються збірні Грузії та України.

ПОСИДИТИ, ПОГОВОРИТИ...

Де не можна зробити? Щоб не за пляшкою в цигарковому диму, не в безладді та гаморі, не в оркестровому гуркоті, а спокійно, у колі однодумців, щоб мати змогу чути співрозмовника, а потім для різноманітності послухати музику, потанцювати. Таку обстановку можуть забезпечити клуби за інтересами.

У них є свої досягнення і проблеми. Відбулося чергове засідання клубу «Молода сім'я» при будинку культури села Іванківці. Але, хоч цей клуб працює вже давно і його організатори мають досвід, й тут не обійшлося без помилок. Так, на засідання цього клубу було запрошено лише 13 пар, хоч бажаних було у

сім (!) разів більше. Так трапилось тому, що засідання клубу було вирішено провести у фойє будинку культури. А поруч просторе кафе «Ромашка». Невже молоді села не довіряють відпочити у кафе? Чи, може, у Іванківцях вважають, що культура та кафе — це несумісні поняття? Дивно.

Та все ж культурні

ци цього села заслуговують похвальних слів. Вони самі склали сценарій, оформили приміщення для засідань. Ось, наприклад, недавно провели бесіду про роботу районної організації добровільного товариства боротьби за тверезість, послушали цікаву лекцію лікаря. В перервах були проведені ігри, конкурси.

У клубах за інтересами людина повинна не тільки спілкуватися з близькими, но захоплюючись людьми, а й одержувати навички й уміння у тому чи іншому

виді творчості. Прикладом подібного може служити недавно створений клуб «Господарка» при Суботівському сільському будинку культури. Але й тут перед його організаторами І. І. Харченком та Л. А. Барсан та ж проблема: немає приміщення. Через це нікуди запросити лікаря, модельєра, перукаря чи іншого спеціаліста, які мали б консультувати членів клубу. Засідання клубу проходять у читальній залі бібліотеки...

У перспективному плані культурних клубів Субот-

цівського СБК створення й інших клубів — «Ровесники», «Едельвейс», «Клуб молоді сім'ї», «Чебурашка» — тут діти могли б стати артистами лялькового театру, вчитися в'язати. Справа за правлінням місцевого колгоспу.

Н. ЗВЕРЕВА,

відповідальний секретар Знам'янської районної організації товариства боротьби за тверезість.

Редактор
Ю. СЕРДУЧЕНКО.

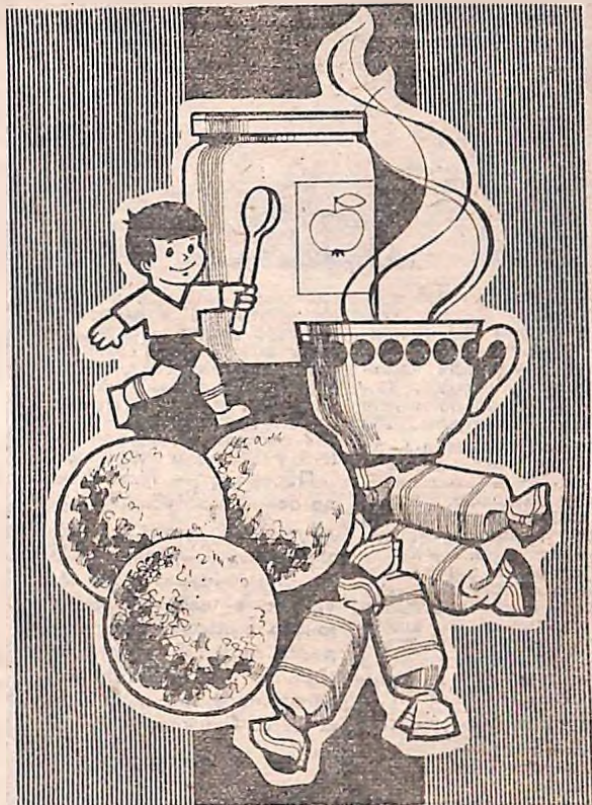
ІНФОРМУЄ УКООПТОРГРЕКЛАМА

УКРАЇНСЬКІ ЛАСОЦІ

Якщо на запитання «чи любите ви цукерки?» вам захочеться відповісти «ні», не поспішайте. Серед великої кількості най-

на, «Малина лікер-на», «Ромова». Начинка цих карамелей складається з фруктовато-ягідного пюре.

До речі, справжні любителі чаю не сподобають його, а п'ють з карамельками. Ра-

різноманітніших цукерок обов'язково знайдеться хоч одна, до якої ви не байдужі. Справа лише в тому, що хтось полюбляє ароматні фруктові карамелі, інший — м'які, ніжні помадки.

Отже, пропонуємо:

КАРАМЕЛЬКИ В ЯСКРАВИХ ОБГОРТКАХ

З фруктовато-ягідною начинкою: «Абрикос», «Смородина», «Вишня», «Слива», «Фруктово-ягідний букет». Це немовби своєрідні фруктові консерви. Посправжньому їх смак ви оціните, коли карамель «розтане» у роті.

З лікерною начинкою: «Бенедектин», «Апельсиновий лікер», «Вишня лікер-

димо спробувати й вам.

М'які неглазуровані цукерки: «Абрикос», «Лимон», «Віничка», «Осіння», «Старт», батончик «Український». Вони м'які, мають ніжний смак і тонкий аромат. Ними охоче ласують і діти, і дорослі.

Халва: тахінова, соняшникова. Цей смачний і поживний продукт викликає незмінну радість у дітей.

Найрізноманітніші цукерки та халву ви можете придбати у магазинах «Продовольчі товари» та гастрономах споживчої кооперації.

І ДЕСЕРТ, І НАЧИНКА

Хто не любить джем або повидло — солідні та ароматні! Вони зберігають у собі якості чудових да-

рів землі й сонця — фруктів та ягід.

Вранці до чаю або кави добре подати млинці або просто булочки з солодким апетитним джемом чи повидлом. Смачні з ними й сирники, запіканки, пудинги.

А якщо ви захоплюєтесь кулінарією — джемом та повидлом — гарна начинка для пирогів, пиріжків, ватрушок, пончиків.

Придбати яблучні, грушеві та ягідні джеми і повидло можна у магазинах «Продовольчі товари» та гастрономах споживчої кооперації.

Вирощування домашніх тварин та птиці в особистих господарствах — вигідне і корисне заняття.

Для свиней, кролів, птиці та іншої живності, що оселилася на вашому подвір'ї, пропонуємо

ЗРУЧНЕ ЕФЕКТИВНЕ ОБЛАДНАННЯ

Утримання у ньому тварин має свої переваги: живність не завдає шкоди городам та садкам і водночас знаходиться на свіжому повітрі.

УСТАТКУВАННЯ ДЛЯ УТРИМАННЯ СВИНЕЙ

складається із клітки з перегородкою та двох годівниць. Передня огорожа і перегородка обладнані дверцятами.

Довжина клітки — 240 см, ширина — 170 см, висота — 120 см.

Вартість комплекта — 50 крб.

КЛІТКИ ДЛЯ КРОЛІВ ТА ПТИЦІ

виготовлені з оцинкованого дроту. Вони міцні, легкі, довговіч-

ні. У кожній клітці є годівниця та поїлка.

На подвір'ї клітки займають мало місця, адже їх можна встановлювати одна на одну у кілька ярусів. Якщо виникає потреба, клітки легко розбираються і складаються за лічені хвилини.

Розміри кліток: ширина та висота — 50 см, довжина — 100 або 150 см, вага — не більше 5 кг. Вартість — від 6 крб. 50 коп. до 11 крб.

Придбати клітки можна у магазинах «Господарчі товари» та «Сучасне домашнє господарство» споживчої кооперації.

РЕЧІ НАДХОДЯТЬ НА КОМІСІЮ

Комісійна торгівля виконує доручення тих, хто хоче продати речі, які виявилися з тих чи інших причин зайвими, і робить це в інтересах власників, теперішніх і майбутніх. В комісійному магазині речі знайдуть свого покупця, стануть у нагоді іншим.

На комісію приймаються як нові речі, так і ті, що були в користуванні, але не потребують ремонту чи реставрації, відповідають вимогам гігієни.

Комісійні магазини надають населенню додаткові послуги: приймають речі на прискорений продаж, присилають додому товарознавця для оцінки великогабаритних речей, повідомляють листівкою, що товар продано.

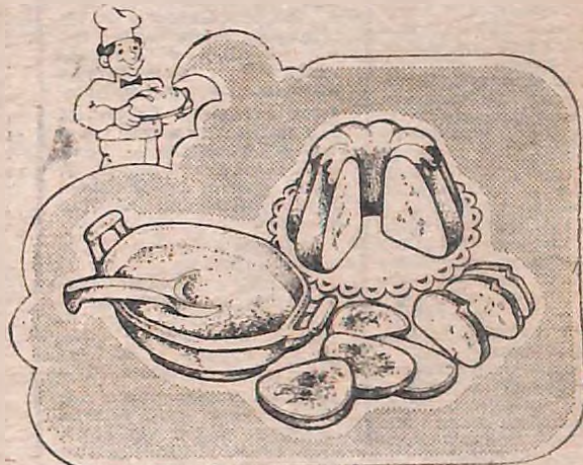
Грошову суму від продажу речей можна отримати в магазині або, за проханням, її перешлють поштою, переведуть на ваш рахунок в ощадну касу.

Відвідайте комісійні магазини споживчої

кооперації. Тут допоможуть не тільки продати, а й придбати потрібні вам речі.

ДО ХЛІБА — З ПОВАГОЮ

Честь і шана хлібу — безцінному продукту в нашому домі, найвагомішому і найпрекраснішому уособленню людської праці! Споконвічно на обідньому столі людства хліб посідав го-

ловне місце. «Хліб — на столі — і стіл престол, а хліба ні шматка — і стіл дошка», «Хліб — усьому голова» — в цих мудрих народних висловах втілюється одвічне шанобливе ставлення до хліба.

А як зберігається хліб у вас вдома? Щоб він не зачерствів і не пішов у відходи, слід додержувати деяких найпростіших правил.

Купуйте хліб з урахуванням потреб вашої сім'ї. Тримайте окремо пшеничний і житний хліб — так краще зберігаються їхні смакові якості. Хліб слід тримати тільки у закритому посуді (хлібницях, дерев'яних скриньках або поліетиленових мішечках).

Хліб краще і довший зберігається, якщо в посуд з ним покласти яблуко, очищену си-

ру картоплину або трохи солі.

Тут доречно зауважити, що хліб — це своєрідний продукт, який не втрачає харчових якостей в процесі тривалого зберігання. Більше того, черствий або спеціально підсушений хліб засвоюється організмом краще, ніж свіжовипечений, завдяки чому він ширше використовується

у дієтичному харчуванні.

Крім того, з черствого хліба можна приготувати смачні грінки, закуски, десерт та інші страви.

ПАНІРОВАНІ ГРІНКИ З СИРОМ

Черствий білий хліб ріжуть тонкими скибочками. Збивають яйця з молоком, додають борошно і тертий плавлений сир, сіль, перець. Суміш теж збивають. Обвалявши в ній скибочки хліба, підсмажують їх до утворення золотавої скоринки. Грінки подають з кислим молоком.

Хліба — по потребі, яєць — 2, молоко — 2 столові ложки, борошно — 1 столова ложка, тертого плавленого сиру — 0,75 склянки, сіль і перець за смаком, чайна ложка маргарину.

«Молодой коммунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.

На українському мові.

НАША АДРЕСА:

316050. МПС.

м. Кировоград, вул. Луначарського, 36.

БН 02308.

Обсяг 0,5 друк арк

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-54-26; відповідального секретаря — 2-55-65; відділів робітничої молоді та внутрішнього життя сільської молоді — 2-53-94; пропаганди, листів і масової роботи — 2-59-82; учнівської молоді, морально-естетичного виховання — 2-55-65; військово-патриотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-53-22; оголошень — 4-28-96; коректорської — 3-61-83.

Індекс 81103.

Зам. № 505.

Тираж 60 500.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу

Друкарня імені Г. М. Димитрова

видавництва

«Кіровоградська правда»

Кіровоградського обкому

Компартії України

м. Кировоград, вул. Глінки, 2.